

Llúcia Ramis

Esriptora i periodista

Després de convertir en novel·la el 'carpe diem' de la generació nascuda a finals de la dècada dels 70, Llúcia Ramis reconstrueix, a 'Tot allò que una tarda morí amb les bicicletes', la pròpia nissaga familiar per descobrir els fonaments del seu jo

RUTH MARIGOT

“La nostra generació no ha estat innocent”

◆◆◆◆◆ Jordi Nopca

Tot allò que una tarda morí amb les bicicletes (Columna) va encapçalat per la frase: “Això no és una autobiografia”. La sensació d’estar llegint un llibre molt lligat amb la teva intimitat hi és. ¿Fins a quin punt t’has permès fer ficció, aquesta vegada?

Fa uns dies, el meu oncle llegia el llibre i em va dir: “Ja sé per què dius que això no és una autobiografia. És més que una autobiografia!” El meu pare de seguida el va corregir, li va dir que el contingut estava explicat com una novel·la i que s’havia de considerar així.

Els noms dels personatges no es corresponen amb els reals.

És una manera de protegir la família però també a mi mateixa. El que hi explico és molt personal: els records, les històries que es conten a casa nostra i els relats que configuren la família, ja sigui perquè els construeixes a partir de fotografies com perquè els llegeixes als diaris de la teva mare. Quan dic que el pri-

mer que recordo és el cel d’Astúries és pràcticament impossible, però és factible si pensem en el record com a recreació. Sóc molt exagerada, no només quan explico històries: també quan faig memòria.

Al primer capítol afirmes: “El que necessit ara és un principi”. ¿El llibre va ser motivat per una crisi laboral i personal?

Sí. Tot i que no vaig arribar a tornar a casa, sí que vaig marxar a Buenos Aires. Poc abans de publicar *Ego-surfing* (2011) vaig fer un primer intent d’escriure *Tot allò que una tarda...* i ho vaig deixar estar. Llavors vaig voler escriure-ho des del punt de vista del desamor. Vaig arreplegar els records de la família per imaginar que els meus pares es divorciaven. Mentre era a Buenos Aires vaig escriure una altra novel·la, però la vaig deixar córrer perquè era massa rabiosa, i vaig tornar a l’altre text. Les circumstàncies van fer que me’l tornés a replantejar: no calia que m’inventés la crisi entre els pa-

“SOM MOLT INDIVIDUALISTES I HEM DE CANVIAR. NO POT SER QUE MOLESTIN MÉS ELS PIQUETS QUE LES RETALLADES”

res perquè el desengany general ja hi era. Hi havia el dels avis belgues burgesos, que tot i anar a menys van continuar fent veure que no havia canviat res, i el dels pares, que ens van educar amb valors molt fermes d’esquerra: allò que ens prometien no ha funcionat.

Llavors arribem a la teva generació. Hi ha un moment en què afirmes: “Un currículum és tot el que tenc. Sóc prescindible, la vida és una merda i m’odiï”.

Ens van dir que si estudiàvem, apreníem idiomes i fèiem feina seríem persones de profit. No ha estat així.

El pare de la narradora –em resisteixo a dir “el teu pare”– li diu que li toca ser conservadora, segons el pèndol familiar, que va d’un costat a l’altre a cada generació. Costa imaginar-te conservadora: si no es té res, no es pot conservar res, no? El meu besavi era republicà, el meu avi va lluitar a la Guerra Civil amb els nacionals, el meu pare ca-

da vegada és més d’esquerres i se suposa que a mi em toca ser de dretes. El pèndol s’ha quedat aturat en el meu cas: estic totalment d’acord que no tenim res a conservar, i tampoc sembla que hi hagi motius per lluitar (o que aquesta lluita pugui arribar a aconseguir res). La narradora de la novel·la busca les arrels per tirar endavant, però quan acaba el llibre encara no sap cap on anirà.

El panorama no és gaire optimista. Em fa l’efecte que l’únic que podem fer és radicalitzar-nos, recuperar la idea de l’esquerra més compromesa. Som molt individualistes i hem de canviar. No pot ser que molestin més els piquets que les retallades. Tinc l’esperança que estem començant a conscienciar-nos.

A Coses que et passen a Barcelona quan tens 30 anys (Columna) i *Ego-surfing* (Destino) retrataves els teus coetanis. Hi havia frivolitat, però també un punt d’angoixa. En comptes de parlar dels problemes ens els bevíem. Tot i haver fet 30 anys vivíem com si en tinguéssim 20. Fins que va arribar un moment en què vam començar a viure pitjor que quan en teníem 20. Els maldecaps que intuïem ja havien arribat.

Les anteriors novel·les podien ser vistes com a generacionals; aquesta té un abast cronològic més gran. Hi ha els avis, els pares i la meua adolescència. Intento saber d’on vinc per acabar explicant-me a mi mateixa. Penso que la nostra generació no ha estat innocent. Aquest és un punt que ens diferencia. Al llibre recordo aquella nit en què descobreixo que l’avi fingeix llegir una carta dels Reis Mags en àrab. Quan m’adono que està mentint se’m fa tan patètic que he de dissimular pels meus germans petits. El ridícul és espantós perquè sabia la veritat.

També hi ha pàgines dedicades a mirar d’entendre el fracàs sentimental. Hi ha un fragment en què dic a mi mateixa: per què ens vau educar a ser lliures i independents si havíem de quedar-nos sols? I ella respon: perquè no ho sabíem.

El primer contacte sexual és el punt més sordid del llibre. Amb 14 anys, un noi de 17 amb qui la narradora s’està enrotllant a l’habitació d’ell li proposa de fer-ho, i quan ella s’hi nega diu que la violarà. Pensava que la primera vegada seria perfecta i va anar molt malament. El que al llibre acaba amb un cop de làmpara a la vida real es va solucionar amb paraules. L’endemà m’odiava a mi mateixa. Així i tot, vaig conèixer un catequista de qui em vaig enamorar. ◆◆